

Sygn. akt V KO 19/19

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **A. Ś.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 października 2019 r.

wniosku Prokuratora Rejonowego w G.

o wznowienie postępowania karnego

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 czerwca 2002 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 7 lutego 2002 r., sygn. akt III K (...),

postanowił:

1. oddalić wniosek;

2. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 7 lutego 2002 r., sygn. akt III K (...), A.Ś. uznany został za winnego tego, że: w dniu 8 września 2000 r. w G., gm. G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, wobec której wyłączono

materiały do odrębnego postępowania, dokonał rozboju z użyciem noża na osobie S.G. w ten sposób, że grożąc wspomnianym nożem natychmiastowym użyciem przemocy wobec osoby pokrzywdzonego, a następnie używając przemocy poprzez duszenie S.G. za szyję i uderzenie nożem w twarz oraz w prawą rękę, zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki F. „S.” o nr rej. (...), o wartości 16.000 zł, saszetkę skórzaną o wartości nie mniejszej niż 80 zł z zawartością dowodu osobistego serii (...), wydane przez Naczelnika Powiatu G. na nazwisko S.G., pieniądze w kwocie 71 zł 70 gr oraz lornetkę teatralną, telewizor turystyczny o wartości 100 zł, skrzynkę z narzędziami o wartości 200 z, butów i dresu o łącznej wartości 150 zł, przedmioty o łącznej wartości nie mniejszej niż 16.621 zł 70 gr oraz spowodował u S.G. obrażenia ciała w postaci rany ciętej łokcia o długości około 5 cm, rany przedramienia o długości 4 cm, ran ciętych dłoni prawej na wysokości paliczków bliższych z przecięciem ścięgien zginaczy palców czwartego i piątego oraz otarcia naskórka w okolicy brody i podbródka, podbiegnięć krwawych w okolicy oczu, ucha lewego i nosa, a także liniowych zadrapań przedramienia dłoni lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej dni siedmiu, czym działał na szkodę S.G.”, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazany na karę 7 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 13 czerwca 2002 r., sygn. akt II AKa (...), zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 19 grudnia 2002 r., V KK 372/02, oddalił wniesioną przez obrońcę skazanego kasację jako oczywiście bezzasadną, natomiast kolejnym postanowieniem z dnia 1 grudnia 2008 r., V KO 94/08, oddalił wniosek obrońcy skazanego A.Ś. o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. III K (...) Sądu Okręgowego w L..

W dniu 6 marca 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek Prokuratora Rejonowego w G. o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie, którego podstawą uczyniono przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Jak wynika z pisemnych motywów wniosku, zadaniem jego autora, po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o sygn. III K [...], ujawniły się nowe dowody zgromadzone w innej sprawie (Sądu Okręgowego w L. o sygn. III K (...)) w postaci płyty z

nagraniem rozmowy A.M. z D.H., w toku której D.H. przyznał się do dokonania rozboju przypisanego A.Ś. wspólnie i w porozumieniu z K.W., zeznania A.M., opinii z zakresu fonoskopii i identyfikacji głosu oraz opinii daktyloskopijnej, które ocenione przez pryzmat dowodów będących podstawą skazania A.Ś. w sprawie III K (...), w tym dokonanych wówczas rozpoznań oraz opinii osmologicznej, mogą wskazywać na błędność wydanych – w toku postępowania objętego wnioskiem o wznowienie – wyroków.

W konkluzji Prokurator Rejonowy w G. wniósł o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. III K (...), uchylenie wyroków Sądu Okręgowego w L. z dnia 7 lutego 2002 r., sygn. akt III K (...) oraz Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 czerwca 2002 r., sygn. akt II AKa (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L..

W pisemnym stanowisku prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o przeprowadzenie dowodu z akt postępowania Sądu Okręgowego w L. o sygn. III K (...), oraz o uwzględnienie wniosku Prokuratora Rejonowego odwołując się do tożsamej argumentacji. Identyczny pogląd wyraził w piśmie procesowym z dnia 25 września 2019 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) ustanowiony w toku postępowania wznowieniowego obrońca skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek złożony w tej sprawie na uwzględnienie nie zasługuje.

Przed przystąpieniem do rozważań w kwestii nowości dowodów wskazanych przez autora wniosku jako podstawy wznowienia postępowania w sprawie III K (...), przypomnieć należy w skrócie przebieg postępowania w sprawie tego samego Sądu Okręgowego w L. o sygn. III K (...), w którym dowody mające być podstawą wznowienia zostały zgromadzone.

Wyrokiem tego Sądu z dnia 17 czerwca 2015 r., sygn. akt III K (...), D.H. uznany został za winnego tego, że „w dniu 8 września 2000 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A.Ś., używając przemocy i posługując się nożem, dokonał rozboju na osobie S.G. w ten sposób, że w trakcie jazdy taksówką prowadzoną przez pokrzywdzonego, żądali wydania pieniędzy dusząc go i przykładając nóż do ciała oraz zadali uderzenia nożem, powodując obrażenia naruszające czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, po czym po

oswobodzeniu się pokrzywdzonego i podjęciu przez niego obrony, zabrali mu w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki F.,S.” nr rej. (...) wraz z pozostawionymi tam przedmiotami oraz dowodem osobistym i książeczką ubezpieczeniową, o łącznej wartości nie mniejszej niż 13.410 zł”, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego D.H. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt II AKa (...), zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy. Z kolei postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2016 r., V KK 41/16, kasacja obrońcy tego skazanego została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że podstawa do wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. - określana jako *propter nova* - aktualizuje się dopiero wówczas, gdy zgłaszane we wniosku o wznowienie nowe fakty lub dowody w wysokim stopniu uprawdopodobniają wadliwość wydanego orzeczenia i w takim samym stopniu wskazują, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od orzeczenia poprzedniego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2018, V KO 6/18).

Autor wniosku, a w ślad za nim prokurator Prokuratury Krajowej i obrońca skazanego A.Ś. takie przekonanie wprowadzie wyrażają, lecz twierdzenie to m.in. w kontekście rozważań poczynionych przez Sądy w sprawie o sygn. III K (...) w oparciu o te właśnie nowe dowody nie przekonuje aby świadczyły one o błędności wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w L. w dniu 7 lutego 2002 r, pod sygn. III K (...). Co więcej, wywód wskazanego wyżej Sądu, a także argumentacja zawarta w pisemnych motywach wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt II AKa (...), wręcz przemawiają za wersją całkowicie przeciwną do tej jaka jest obecnie prezentowana we wniosku o wznowienie postępowania. Wbrew wywodom Prokuratora Rejonowego w G., wskazuje się w niej na wzajemną korelację tych nowych dowodów z tymi, które zgromadzone zostały w toku postępowania prowadzonego pod sygn. III KO (...), a które ocenione we wzajemnym powiązaniu przekonują o działaniu skazanych A.Ś. i D.H. wspólnie i w porozumieniu.

Nie kwestionując więc wartości dowodowej tych „nowych dowodów” w postaci zapisu rozmowy przeprowadzonej przez A.M. z D.H., autentyczności tej rozmowy, w tym identyfikacji głosu tego ostatniego, a wreszcie zeznań w charakterze świadka A.M. nie można – w sposób podważający ustalenia w sprawie III K (...) – twierdzić, że A.Ś. w zdarzeniu z dnia 8 września 2000 r. w G. udziału nie brał. Wskazywana natomiast jako nowy dowód opinia daktyloskopijna, miała znaczenie wyłącznie jako dowód przesądzający o współsprawstwie D.H., a nie o błędności uznania za współuczestnika rozboju na S.G. A.Ś..

Niczego w tym względzie nie mogły zmienić te zawarte w wystąpieniach stron w toku niniejszego postępowania wznowieniowego rozważania, w których sugeruje się innego niż A.Ś. uczestnika rozboju wskazując na osobę K.W.. Taka wersja była już z kolei przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w sprawie V KO 94/08 i zasadnie została wówczas przez ten Sąd w postanowieniu z dnia 1 grudnia 2008 r. odrzucona. Niczego w tym względzie nie mogło zmienić również odwoływanie się do zabezpieczonych na miejscu zdarzenia (w taksówce) innych niezidentyfikowanych śladów linii papilarnych, bowiem ślady te nie zostały dotychczas zweryfikowane jakąkolwiek opinią uprawniającą ich pozostawienie chociażby przez wskazanego wyżej K.W..

Znaczna część poddanego obecnej analizie wniosku o wznowienie postępowania zawiera także rozważania co do oceny i wagi dla poczynionych w sprawie o sygn. III K (...) ustaleń faktycznych dowodów z rozpoznania oraz opinii osmologicznej. Taki zabieg, nie mógł jednak uzyskać akceptacji. Postępowanie prowadzone w oparciu o przepisy rozdziału 56 k.p.k. nie polega na ponownej kontroli zapadłych w sprawie orzeczeń pod kątem ich zgodności z przepisami prawa materialnego oraz procesowego. Sąd w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest wyłącznie uprawniony zbadać, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 11/18). Tymczasem do tego właśnie, a więc ponownej

oceny dowodów, zmierza autor wniosku sugerując niekategoryczność rozpoznania A.Ś. przez poszczególnych świadków, czy też kwestionując wartość dowodową wydanej w sprawie opinii osmologicznej i to w sytuacji, gdy kwestia wskazania przez świadków na tego skazanego jako osobę uczestniczącą w rozboju była przedmiotem analizy nie tylko w postępowaniu prowadzonym pod sygn. III K (...), lecz również w postępowaniu w sprawie III K (...).

Cechy nowości, co przyznaje zresztą autor wniosku, nie spełnia natomiast nagranie rozmowy przeprowadzonej przez A.Ś. z W.N., która podważać miała wartość dowodową rozpoznania skazanego przez siostrę W.N. świadek M.N. (a nie jak to błędnie powołano we wniosku – s. 4 – bliżej niezidentyfikowanego G.N.).

Charakteru takiego nie mają wreszcie zeznania świadka M.G., przesłuchanego w toku postępowania w sprawie o sygn. III K (...), co do którego zresztą zapadło prawomocne orzeczenie Sądu Rejonowego w L. (wyrok z dnia 30 sierpnia 2002 r., sygn. akt II K (...)) uznającego go za winnego popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że „w dniu 14 grudnia 2001 r. w L., będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka przez Sąd Okręgowy w L. w sprawie III K (...), uprzedzony o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, zeznał nieprawdę co do sprawcy rozboju dokonanego w dniu 8 września 2000 r. w G. na osobie S.G. ” (k. 849 akt III K (...)), wskazując w tych zeznaniach właśnie na osobę wymienionego wyżej K. W. jako współsprawcę rozboju w dniu 8 września 2000 r.

Reasumując, zaoferowane jako nowe wymienione we wniosku o wznowienie dowody, w świetle argumentacji wyrażonej w sprawie o sygn. III K (...), nie dają na obecnym etapie postępowania podstaw do twierdzenia, że zapadły w dniu 7 lutego 2002 r. w Sądzie Okręgowym w L. w sprawie III K (...) wyrok jest orzeczeniem błędnym, a skazany nim A.Ś. nie popełnił przypisanego mu tym orzeczeniem czynu.

Uwzględniając powyższe orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając Skarb Państwa – art. 639 – kosztami postępowania o wznowienie postępowania.

